

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΑΓΙΚΟΝ ΜΕ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1853.

Η ΣΚΙΑ.

Κατά το έτος 1783, οι αποικοι του Αγίου Δομίγγου έθεωρουν τὴν Γινεστέραν ως μίαν τῶν ωραιοτέρων τῆς νήσου κατοικιῶν. Επιστρέφων ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς αὐτοῦ, διταν ἔφθανεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τῆς Γιάες, δοτις ἔδιδε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ κτήμα, ὡς κύριος τῆς Γινεστέρας δὲν παρήρχετο ποτε χωρὶς ἀναχαίτιος τὸν ἵππον του, καὶ ρίψη ἐπὶ τῶν ιδιοκτησιῶν του βλέμμα ὑπερηφάνου εὐχαριτήσεως. Ἐκατέρωθεν τῆς οικίας, κατεσκιασμένης ὑπὸ πυκνῆς δενδροτοιχίας κοκκοφοινίκων, ὑψοῦντο παραλλήλως αἱ καλύβαι τῶν δούλων. Θαύμασιαι καλιεργημέναι γάιαι ἔζετείνοντο εἰς τὰ πέριξ. Φυτεῖαι κακχάρεως, μακραὶ κακαφόρων καὶ καφεφόρων δενδρῶν σειραὶ, ἀγροὶ πλήρεις ἀραβοσίτου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δόπιών πτηνὰ ποικιλόπτερα ἐκελάδουν,

ἔτερον πανταχόθεν τὴν ὄρασιν. Καὶ ἀριστερὰ μὲν, αἱ καλλιεργημέναι γαῖαι ἔζετείνοντο μέχρι δάσους τινός, ὅπερ Ἐλύγεν εἰς τὰς πρόποδας τῶν θουνῶν δεξιὰς δὲ, ἀκανθώδεις ἐκτάσεις γῆς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπολήγουσαι, περιώριζον τὸ κτήμα τοῦτο. Κατάσκιος ὄρχατος ἔφερεν εἰς τὴν μονόροφην οἰκίαν, ἐν ᾧ διέμενον οἱ ιδιοκτῆται.

Καὶ ἄλλοτε μὲν ἡ Γινεστέρα ἦν τὸ μέρος ἐν ὦ συνήρχετο ἄπατα ἡ ἀριστοκρατία τῆς νήσου διότι ὁ Μαρκέσιος Ραμβέρτος ἥγάπτα νὰ ἔξασκῃ ἐπὶ τῶν γαιῶν του τὴν Εύρωπακήν φιλοξενίαν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ λεμπρότητι, καὶ ἀκόμη ἀνέφερον, ως παραδείγματα ἀξιομνημόνευτα πολυτελείας καὶ φιλοκάλιας, τοὺς χορούς, τὰς ἱερᾶς καὶ τὰς πρὸς θύραν ἐκδρομὰς, ὃν αὐτὸς ἦτο διευθυντής. Ἀλλ' ὅμως ἀπώλειά τις θλιβερά διέκοψεν ὅλας αὐτὰς τὰς εὑφροσύνας, καὶ τὸν μαρκέσιον ἡνάρκασε τοῦ κόσμου ὑποσυρθῆ. Βραχὺν χρόνον μετὰ τὴν γέννησιν θυγατρίου, η Κ. Ραμβέρτου ἐτελέντησεν ἐν Γκλίζα, ὃπου ὁ ἀνήρ αὐτῆς τὴν εἶχε φέρει ἐπ' ἐλ-

πίδι θεραπείας από τὰς συνέπειας μαρκσμοῦ, οὔστις δύως; ἀντέστη εἰς ὅλας τῆς ἐπιστήμης τὰς προσπαθείας. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ μαρκεσίου, ή Κ. Νολλιέρ ἀνεδέχθη τὴν ἀνατροφὴν τῆς ὄρφανῆς· τὴν ἀνέθρεψε λοιπὸν καὶ τὴν ἐκράτησε παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δεκαεξ ἑτῶν, ὅτε ὁ Κ. Ράμβέρτος μετεπέμψατο τὴν θυγατέρα του. Ἀλλ' ἡ ἐπιστροφὴ αὐτῆς, ἔξ ης ὥφειλε νὰ ἐπαναλάμψῃ αὐτής ή ἀρχαία τῆς Γινεστέρας λαμπρότης, οὐδόλως μετέβαλε τὰς μονήρεις ἔξεις τοῦ μαρκεσίου. Οἱ μόνοι ζένοι, οὓς ή Κ. Ρόζα Ράμβερτος ἔβλεπεν ἀπὸ ἐνὸς ἥδη ἔτους, ἀφ' οὗ κατώκει ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, ἡσαν τέσσαρες ἡ πέντε γέροντές συγγενεῖς, καὶ γέος τις δικηγόρος, ὁνομαζόμενος Εὐγένιος Ράμβονδος.

Ωραίαν τινὰ θερινὴν ἐσπέραν, τὰ κύρια πρόσωπα τῆς παρούσης ἱστορίας ἡσαν συνηθροισμένα ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἡ αἴθουσα ἐν ᾧ εἶχον περάσει μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡν συνεσκευασμένη κατὰ τὴν κομψὴν ἀπλότητα τῶν ἀποικιῶν. Ψίθιοι ἐκ βύρλων ἐν μέσῳ τῶν δοπίων χειρὶ μαύρου τεχνίτου εἶχε συναναμίζει παντὸς εἰδοῦς ἄνθη, δενδρύλλια καὶ παράδοξα πτηνὰ ἐκάλιπτον τὸ ἔδαφος. Κύμβαλόν τι, δύο ἀνακλιντῆρες, καὶ πολλαὶ οὐραὶ καλάμινοι, ἵδον τὰ μόνα ἐπιπλα τοῦ θαλάμου τούτου, τοῦ δοπίου, εἰκὼν τις τῆς Κ. Ράμβερτος ἐντὸς χρυσῆς κορωνίδος τεθειμένη, ἀπήρτιζεν ὅλην τὴν πολυτέλειαν. Ἡ Ρόζα ἀγτικρὺ τοῦ κυμάδου τῆς καθημένην, περιέφερεν ἡσύχως τοὺς δικτύλους αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐλεφαντούργων αὐτοῦ πλήκτρων. Ἐφοβεῖτο ἀναμφισβόλως μὴ δικταρξῆη τὸν πατέρα αὐτῆς εἰς Βαθείαν ἐγκύπτοντα ἀνάγνωσιν. Αἱ τοῦ δύοντος ἡλίου ἀκτίνες, διεργόμεναι διὰ τῆς ἔξωθεν τοῦ παρθένου μεταξίνης σκιάδος, ἐπαιζον ἐπὶ τῆς ζανθῆς τῆς νεάνιδος κόμης. Οἱ γλαυκοὶ ὄφθαλμοι της, τὸ ωχρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἡσαν ἀντιφατικὰ εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν καταγωγὴν της, καὶ παρείχον εἰς τὴν ὀραιότητά της ἀφελές τι καὶ γλυκὺ θέλγητρον, διπέρ ἦν δύσκολον νὰ διαφύγῃ τινά.

Εὐγένιος Ράμβονδος, ὁ νέος δικηγόρος περὶ οὐλῶντέρω ἐλαλήσαμεν, ἐφαίνετο συναισθενάμενος τὴν ἐπιβροὴν ταύτην, ἀν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὰ βλέμματα, τὰ δοπία κρυφίων ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς Ρόζης, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς δοπίους κατέβαλλεν ὅπεις ἀποσπασθῆ τῆς θεωρίας ταύτης. Ὁ Εὐγένιος Ράμβονδος ἦν εἰκοσιπενταετής περίπου, εἶχε τὸ πρόσωπον εὐγενὲς καὶ κανονικὸν τὸ ἀφελές καὶ ἀνυπόκριτον ὑθός του προσείλκει τὴν συμπαθείαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῶν χαρακτήρων αὐτοῦ μελαγχολίας καὶ ὑπερηφανείας, ἐμάντευε τις εὐκόλως ἀνθρωπον οἰδημένον νὰ πελαίη κατὰ τῶν ἑσωτερικῶν πόνων.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ ὁ μαρκέσιος Ράμβερτος διέτρεχεν, ὅχι χωρὶς νὰ ἐκπέμπῃ ἐπιφωνήσεις πυκνάς, ἡμίσχιστόν τι φυλάδιον, ὁ εὐνοούμενος δοῦλος ἐκίνει ὑπέρ τὴν κεφαλήν του ριπίδα μεγάλην ἐκ φύλλων φοίνικος, ὑπῆρξεια ἐμπιστευτική, ἐπιφύνεος παρὰ πολλοῖς μαύροις, διότε ἀπήλλαττε

τὸν ἐπαγγελλόμενον αὐτὴν τῶν ἐπιπονωτέρων ἐργασιῶν τῆς ἔξοχῆς, θέσις τιμητικὴ ἢν πολλαὶ στείτο ἔκαστος νὰ ἐπιτύῃ διὰ τῆς τυφλοτέρας ὑπακοῆς, τὴν ὅποιαν ὅμως ὁ Ταμαριέζ ὠφειλεν εἰς τὴν γενναιότητά του.

Κατὰ συνέπειαν μιᾶς τῶν τόσω συχνῶν ἄλλοτε συνομιωσιῶν ἐκείνων εἰς τὰς ἀποικίας, αἵτινες ἀποδεικνύουσι τὸ αἰώνιον μίσος, τὸ ὅποιον δοῦλος τρέφει κατὰ τοῦ δεσπότου, πῦρ εἰχε βληθῆ εἰς Γινεστέραν ἐν ἀποικίᾳ τοῦ Μαρκεσίου. Καταπεπ της ηγεμόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, ή Ρόζα Ράμβερτος, ὑπὸ τῶν φλογῶν ἥδη περικυκλουμένη, ἐκινδύνευεν ν' ἀπολεσθῇ, ὅταν ὁ Ταμαριέζ τὴν ἔσωσεν. Ἐπὶ τοῦ πλατυτέρου, ἀφ' ὅτι συνήθιζε εἰσὶ τὰ τῶν μαύρων, μετώπου του, ἔβλεπε τις ἀκόμη τὴν οὐλὴν τῶν πληγῶν, τὰς ὅποιας εἶχε λάβει, κομίζων τὸ πολύτιμον αὐτοῦ φορτίον. Ὁ Ταμαριέζ ἀνήκει εἰς τὴν καρφικήν φυλὴν. Τὸ σῶμα του, τὸ ὅποιον δικάματος ἐπιπόνου ἐργασίας δὲν ἔχει σθένει πλέον, ἐπεδίζενεν ὅλην τὴν εὐκαμπτον καὶ χαρίσσαν τῆς ἀγρίας φύσεως ὁρμην. Η παχύτης τῶν χειλέων καὶ τῶν ρώθων του ἐπηνύζει τὴν ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του ἐμφανισμένην ἴσχυν. Ο λευκὸς ὄφθαλμός του διακλαδούμενος ὑπὸ φλεγῶν ἐρυθρῶν, σκληρὸς θὰ ἐφαίνετο, ἀν ἐκφραστικούς μελαγχολίας ἐκπληκτικῆς παρὰ μαύρων δὲν ἔγλυκεν τὴν λάμψιν αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα εἶκενο, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐταπεινοῦτο ἐνώπιον οὐδενὸς, καθίστατο δειλὸν ἐπὶ περουσίᾳ τῆς νέας αὐτοῦ κυρίας, καὶ ὅταν δὲν ιστούσεται ἐτόλμα νὰ ψύωθη μέχρις αὐτῆς, ἀντανέκλησεν διόδος τι δειλῆς ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως κυνός. Κατ' ἐκείνην μάλιστα τὴν στιγμὴν θὰ ἡδύνατο τις νὰ ἰδῃ τὸ εἶδος τῆς μαγείας, ἦν η Ρόζα ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ Ταμαριέζ. Τὸν ὄφθαλμὸν ἔχων προσπλακμένον, τὸ στόμα ύπνευσαγμένον, ὑπὸ μιδιάκυτος θυμαρτημοῦ, ὁ δοῦλος ἀκροάζεται τὴν κυρίαν του φάλλουσαν ἀσμάτιον τι τοῦ Ηάρτεως τοῦ χωρίου, καὶ εἰς ἔκστασιν ἐφαίνετο βεβουθισμένος βαθείαν. Συνήθιζεν ἐπειτα εἰς ἑαυτὸν, ἐννοήσας δάκρυ κατεργόμενον ἐπὶ τῆς παρεῖας του. Ἄναλαβεν δὲ τότε τὸ διαφυγὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν του ρίπιδιον, ἐπάνηξατο τὴν μονότονον αὐτοῦ κίνησιν, μετὰ τῆς θλίψεως ἢν δοκιμάζει τις βλέπων διασκεδαζόμενον ὄνειρον εὐτυχές.

Τὴν σιωπηλὴν δὲ ταύτην σκηνὴν διετάραξεν αἴρηνς ή τοῦ Μαρκεσίου γρανίσσαν τὸν πολύτιμον τὸν ἀθλίοις, ἀνέκραξε σχίζων τὸ φυλλάδιον τὸ ὅποιον ἐκράτει, ἵδον ποὺ ἐφύκασαν ἥδη! Νά διδάσκουν τὴν ισότητα εἰς τοὺς δούλους, εἶναι τὸ αὐτὸς νὰ τοῖς λέγουν, κτυπάτε τοὺς καλοθοῖς τοῦτο φιλανθρωπίαν! Α! κύριοι φιλάνθρωποι, κοπιαζετε νὰ μάθετε τὴν γλωσσαν τῶν γυδαιών διὰ νὰ συνθέσετε τὴν κατήρησον τοῦ μαύρου οἱ κόποι σας δὲν θ' ἀποθοῦν μάταιοι δύνασθε νὰ στηρίχητε εἰς τὴν πράθιμον σύμπραξιν μους. Λέγετε ὅτι οἱ προσήλυτοι οὐδὲν ἔχουσιν ἀγρύπτον τὴν κεφαλὴν ἀλλ' εὑρούν καὶ ἐγὼ μέσον θαυμάσιον γὰρ ἐγγράτ-

τω εἰς αὐτοὺς τὰς ἀρχάς σας. Ταμαριέζ, τρέξε νὰ μου ζητήσῃς τὸν οἰκονόμον.

Ο μαύρος ἔξηλθε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ χωρίου του· ὁ μαρκέσιος δὲ ἤρξατο νὰ διατρέχῃ τὸ δωμάτιον τρίβων τὰς γεῖράς του.

Ο Εὐγένιος καὶ ἡ Ρόζα περιέμεναν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ταμαριέζ ὅπως ἐπηγόρωσι τὴν ὄργην τοῦ Κ. Ραμβέρτου. Ο Εὐγένιος ἐφαίνετο ἀποφορῶν πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα. Κατείχετο ὑπὸ ιδέας τινὸς σταθερᾶς, μυστικὴ θλίψις τὸν ἔβασαντες καὶ ἡ Ρόζα ἐθαύμαζε τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν νὰ γνωρίσῃ τὴν αἰτίαν αὐτῆς καὶ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν αὐτῆς. Χωρὶς δὲ νὰ ἐξετάσῃ καλῶς τὸ αἰσθητικό, ὅπερ τὴν ἐκίνει, ἔφερε τὴν ἐκλογήν της εἰς τὸ φίλμα ἐνῷ τῆς Κολεττίας δέραστης ἐκφράζει τὴν ἐρωτικὴν του ἀπόγνωσιν· ἐνόμιζεν ὅτι δὲ ἡχος αὐτος ἥθελεν ἐξαγάγει τὸν Εὐγένιον τῶν ὀνειροπολήσεών του· ἀλλ’ εἴτε διότι κι μελῳδίαι τοῦ Ιωάννου Ιακώβου Ρουσσώ, μαχράν τοῦ Μελοδράματος ἀκουόμεναι, χάνουσι τὸ καλήτερον τοῦ θελγάτρου των μέρος ἐν μέσῳ φύσεως μεγαλοπρεπούς, εἴτε διότι ἡ θλίψις τοῦ νέου δικηγόρου δὲν ἦν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὅποιας διασκεδάζει ἡ μουσική, τὸ περιπλέος φίλμα τὸν εὔρεν ἀναίσθητον. Άλλ’ ἐάν δὲ Εὐγένιος δὲν ἥκραξετο τὴν μουσικὴν, ἥκουεν ὅμως τὴν φωνὴν τῆς ἀδούσης, καὶ τὸ τότον καθαρὰ αὐτὴ φωνὴ, ἡς ὅλην τὴν γλυκύτητα ἀκορέστως ἥκροατο, ηὗξην ἐπὶ πλειόν τὴν θλίψιν του.

Η τοῦ οἰκονόμου ἄφιξις ἔδωκε τέλος εἰς τὰ ἀσματα τῆς Ρόζης. Έχαριτέτεν οὖτος ταπεινῶς τὴν δυμήγυριν καὶ περιέμενεν νὰ τῷ ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

— Πέτρε, τῷ εἴπεν δ. Κ. Ραμβέρτος, εἰς τίνος δούλου χειρας εὔρες τὸ φυλλάδιον τοῦτο;

— Εἰς τοῦ Αννίβα, αὐθέντα, ἀπεκρίνατο δὲ οἰκονόμος.

Ο μαρκέσιος τότε συνήθροισε τὰ τεμάχια τοῦ βιβλίου, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε σχίσει ἐν ὅρμῃ ὁργῆς, καὶ ἤρξατο νὰ ἀριθμῇ τοὺς στίχους τοῦ πρώτου παραγγράφου.

— Δώδεκα, ἀνέκρωξε, δίκαιος εἶνε δὲ λογαριασμός μου· αὐτὸν δ. Κ. οἰκονόμος Πέτρος θὰ λάβη τὴν φροντίδα νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν φιλόσοφον Αννίβαν δώδεκα μαστιγώσεις, ἐνῷ ἄλλος δρῦλος θ’ ἀναγινώσκη γεγονίᾳ τῇ φωνῇ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν τὰς κατηγόρεις του. Ποιά τὰ δίκαια τοῦ μαύρου; Λέτοις ἀναγινώσκουν ὅσον θέλουσι τὰς σατύρας, τὰς ὅποιας οἱ φίλοι των οἱ φιλόσοφοι εὐαρεστοῦνται νὰ τοῖς στέλλωσιν. Έγὼ ἀναδέχομαι, νὰ τοῖς ἀγαλλῶ κατὰ τὸν τρόπον μου τὰς σοφὰς παραγγελίας αὐτῶν. Πέτρε, δύνασαι νὰ ἀποσυρθῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ο οἰκονόμος προσέκλινεν ἐδαφιαίως, καὶ ἀπεσύρθη διαβεβαιῶν τὸν μαρκέσιον ὅτι αἱ διαταγαὶ του πιστῶς θέλουσιν ἐκτελεσθῆ.

— Η παράδοξος αὕτη ἀπόφασις δύναται νὰ δώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ χρακτῆρος τοῦ δ. Κ. Ραμβέρτου. Η θυγάτηρ του οὐδὲ κἀντεπειράθη γὰρ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς καταδίκου, διότι

ἡ πεῖρα τὴν εἶχε διδάξει, διότι αἱ παρακλήσεις αὐτῆς, ἔκτὸς τοῦ ὅτι ποσῶς δὲν ἥλαφρυναν τὴν θέσιν τοῦ καταδίκασθέντος, ηὗξανον ἀπ’ ἐναντίξ τὴν αὐτηρότητα τοῦ πατρός της, ἡ καρδία τοῦ ὅποιου εἶχεν ἀποσκληρυνθῆ ἐκ τῶν ἔξεων τοῦ δεσποτισμοῦ. Εἰθισμένος ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας νὰ μὴ καθορῇ ἐν τῷ ἀτόμῳ τοῦ μαύρου ἡ παθητικόν τοῦ ὄργανον, ὃντι κατέχον τὴν μέσην μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ κτήνους τάξιν, ἐμαίνετο κατὰ φυσικὸν λόγον καὶ εἰς αὐτὸ μάνον τὸ ὄνομα τῆς ἴσστητος, ἡς ἡ ἐπιθυμία ἤναπτεν ἡδη τὰς κεφαλὰς μεγάλου ἀριθμοῦ δούλων. Λέξεις περὶ ἀπελευθερώσεως, περὶ ἐκδικήσεως, περὶ ἐλευθερίας ἐψιθυρίζοντο ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων, καὶ πρὸ τῶν καλυβῶν ἀκόμη αὐτῶν. Άλλ’ δ. Κ. Ραμβέρτος ἐδεικνύετο δὲ χαλεπώτερος μεταξὺ πάντων τῶν ἀποίκων, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ὥφειλον νὰ προστρέψωσι εἰς διπλασιασμὸν σκληρότητος, θεωροῦντες τούτο ὡς τὸ μόνον ἰσχυρὸν πρὸς καταστολὴν τοῦ στασιακοῦ πνεύματος μέσον. Μή δυναμένη διότε η Ρόζα νὰ προλάβῃ τὴν ἐπιφυλαττομένην εἰς τὸν Αννίβαν τιμωρίαν, ὑπεσχέθη ἐνέκυτηνάνακουφίστητούλαχιστον τὸ θύμα κρυφίως.

Φθάσα εἰς ἡλικίαν, καθ’ ἣν ἡ καρδία ὥργῳ εἰς τὸ νὰ ἐκχέη τὴν κατεύαισθησίαν καὶ τὴν τρυφερότητα, ὃν εἶναι πλήρης, στερηθεῖτα τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἡ Ρόζα Ραμβέρτου εἶχεν ἀφῆσι ἐν Γαλλίᾳ ὅλην αὐτῆς τὴν στοργήν. Διότι οὔτε ἡ θεία της δ. Κ. Νολλιέρου, οὔτε ἡ Ἐστέλλη Τεράζ, ή φίλη τῶν παιδικῶν αὐτῆς χρόνων ἦσαν πλέον πλησίον της ὅπως ταῖς ἐμπιστεύεται τὰ αἰσθήματά της. Άλλ’ ηὗξανεν, ὡς τὰ μονήρη ἐκεῖνα ἄνθη, εἰς τῶν ὑποίων τὰ ἀρώματα ὁ ἀνεμός μόνος ἐντρυφᾷ. Ή μόνη αὐτῆς ἥδονὴ ἦν τὸ νὰ συνδράμῃ τὰς πολυαριθμούς δυστυχίας ὃν ἦτο μάρτυς. Η ἐλεημοσύνη τὴν παρεμύθει ἐν τῇ ἐγκαταλείψει αὐτῆς. Διότι τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ, τὰ ἔντομα τῶν τροπικῶν, ὅλα τέλος τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα, τὰ ὄποια εἶχον κινήτει τὴν περιέργειάν της κατὰ τὰ πρώτας ἡμέρας της ἐν Λγίῳ Δομίγγῳ διαμονῆς της, ἥκημέναν πλέον νὰ τῆς φέρωσι κόρον. Καθότι, τί ἄλλο αἰσθημα παρέρχεται ταχύτερον τοῦ θαυμασμοῦ, ὅταν τις δὲν ἔχῃ μετὰ τίνος νὰ τὸν συμμερισθῇ! Ή πραγματικὴ ψύσις δὲν ἥκει πλέον εἰς αὐτήν. Ήγάπα νὰ τῇ διηγώνται τὰ μυστηριώδη ἀνέκδοτα, τὰς ἀπλοίκας παραδόσεις ἐξ ὃν γέμει ἡ δεισιδαίμων τῶν μαύρων μνήμη. Τοὺς μύθους τῆς Βρετανγίας, ἐν οἷς εἶχεν ἀνατραφῆ, ἥνοντες μετὰ τῶν νέων διηγήσεων, ἀς ἥκουε, καὶ συγδύαζουσα οὔτω τὴν ποίησιν τῶν σκοτεινῶν καὶ ἀγρίων δασῶν μετὰ τῆς ποιήσεως τῶν ακανθωδῶν ἐκτάσεων τοῦ τόπου ἐκείνου, εἶχε σγηματίσει φυνταστικόν τινα κόσμον, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὅποιου πολλαχιστεῖτο νὰ καταφεύγῃ ὁσάκις, ἡ τοῦ πατρός της ἡ αὐτηρότης τὴν ἔθλιψεν, ἡ τῆς ἐρημίας ἡ ἀνία τὴν κατελάμβανεν.

Συνεπῆς εἰς τὰς περὶ μαύρων ἀρχῶν δ. Κ. Ραμβέρτου εὑρίσκειν ὅτι, ἐπισκεπτομένη τῶν καλύβην ἀδυνάτου ἡ ἀσθενοῦς μαύρης, ἡ θυγάτηρ του ἐταπεινοῦτο καὶ ἐξητελίζετο, καὶ ἀμάρτημα ἐλο-

γένετο τὴν αυμπάθειάν της. Διὸ μὲ πόσας ἐπιπλήξεις δὲν θὰ κατεκάλυψε ταῦτα, ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὴν εὐαίσθητον Ρόζαν, ἀντὶ ἥδυνατο νὰ ἴδῃ τις ἡ καρδία ταῖς ἐδοκίμαζεν, εἰς τὴν ἰδέαν τῆς τιμωρίας, ἡτις περιέμενε τὸν Ἀννίβαν.

Η κίνησις, ἡτες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν μαύρων, ἡνάγκαζε, κατὰ τὸ λέγειν του, τὸν Κ. Ραμβέρτον εἰς περισσοτέραν ἐπαγρύπνησεν· ἡθέλησε λοιπὸν αὐτοπροσώπως νὰ πληροφορηθῇ ἀν ἔκτακτόν τε δὲν ἐλάμβανε χώραν κατὰ τὴν συνοικίαν. Ἐξῆλθεν ἄρχ τῆς αἰθούσης καὶ πρὸς τὰς καλύβας διευθύνθη. Ἐγκατέλιπε δὲ τότε καὶ δὲ Ταμαρεῖς τὴν ῥιπίδα του, ἀλλ' ἀντὶ πρὸς τὴν συστοιχίαν τῶν κοκκοφοινίκων νὰ διευθύνθῃ, ἐποι τοῦ ἀγνοούντος εἰσέτι τὴν τύχην του Ἀννίβα τὰ ἄσματα ἀντελάσαιν, ἐνῷ σύστασις μαύρων ἐχόρευε περὶ αὐτὸν, ὁ Κάρφος ἐξῆλθε καὶ πλησίον παραθύρου τινὸς τῆς αἰθούσης ἐκαθέσθη. Ή κεφαλή του ἀνεπάνετο εἰς τὰ γόνατά του, τὰ ὄποια οἱ βραχίονες του ἐπέρατουν συνεστριγμένα πρὸς τὸ στήθος αὐτοῦ. Εἰς ἐντελὴ ἀκινησίαν βεβηθειμένος, ἐφαίνετο ἐξ δολοκήρου παραδεδομένος εἰς τὸν ἀόριστον ἐκείνον φεμικασμὸν, ἀστις εἶνας τοσοῦταν παρὰ τοῖς ἀτόμοις τῆς φυλῆς του προσφίλης, καὶ ὅστις παρ αὐτοῖς ἐπέχει τόπον ἐλευθερίας ἀλλ' ὅμως δι' ἀδιοράτου κινήσεως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνύψῳ τὸ μέτωπον, ὁ ὄφθαλμός του ἐβεβίζετο εἰς τὴν αἰθούσαν, καὶ ἀκολούθως ἐταπεινοῦστο μελαγχολικώτερος καὶ πλέον καρτερικός.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός της, η Ρόζα είχεν ἀναλάβει τὴν δικιοπεῖσαν μουσικὴν αὐτῆς. Οὐδὲν φῶς ἔκαιεν εἰσέτι ἐν τῇ αἰθούσῃ. Μόνον δὲν ἡ ἀμυδρὰ καὶ γλυκεῖα τοῦ λυκόφωτος λάμψις ἐφώτιζε τὴν νεάνιδα. Προστηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου οὐ καὶ ἀκτινοβόλος λευκότης διέλαμπεν ἐν τῷ σκότει, οἱ Εὐγένιος Ραμβόνδος ἐσίγα. Ή Ρόζα ἐπειράθη νὰ φάλη, ἀλλὰ μετά τινας στροφὰς, ἡ σύνθητη ἐξασθενήσασαν τὴν φωνὴν της, καὶ ἡναγκάσθη νὰ παύσῃ. Ἐπλοιάσσετο εἰς τὸ παράθυρον. Ἡρεμος ἦν δὲν ἀηρ, καὶ δυιχλώδης ἡ δύσις· ἥδεως ἐξετείνετο ἡ νύξ ἐπὶ τῆς πεδιάδος, οὐδεὶς δὲ θύρωδος ἐν τοῦ μέρους τῶν δασῶν ἥκουνετο· δὲ χορὸς τῶν μαύρων εἴχε καταπάνει, οὐδὲν δὲσπερία αὐτὴ αὔρα ἐτόλμα νὰ διαταράξῃ τὴν ἐπίστρομον ἐκείνην σιγῆν, διακοπούμενην μόνον ὑπὸ τοῦ βρόμου τῶν ζεύκων καὶ τοῦ θορύβου τοῦ πίπτοντος ὕδατος ἀπὸ τοῦ ἀρδανίου δούλου τούς, εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ στενοῦ κήπου του ἀσχολουμένου.

Μελαγχολικὸν τι ὑπῆρχε ἐν τῇ ώραιότητι τῆς σκηνῆς ἐκείνης, εἰξ οὖν η Ρόζα ησθάνθη ἐαυτὴν συγκινηθεῖσαν.

— Πόσον ἡσυχα εἶναι τὰ πάντα τὴν ἐσπέρχυταύτην! εἶπε μὲ τόσον φωνὴ ἀσθενῆ.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἀνεκάλεσαν ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτοῦ τὸν Εὐγένιον.

— Δεῦ ἐπειθύμεις χρόνο, ἀπεκρίθη, νέφη τινὰ εἰς

τὸν δρίζοντα, καὶ μακρόθεν ἄσμα ποιμένικόν, ως ἐν τῇ Βρεταννίᾳ μας;

Η Ρόζα ἐθορυβήθη εἰς τὴν ἐνθύμισιν ταῦτην.

— Καὶ διατί, ἐπανέλαβε λέγουσα, νὰ λυπητᾶτι τις δὲν ὅτι διὰ πάντοτε ἀπώλεσεν;

— Αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐγὼ πολλάκις εἴποι κατ' ἐμαυτὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐγένιος εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι εἰς οὓς αἱ τοῦ μέλλοντος ὑποσχέσεις συγχωροῦν τοῦ παρελθόντος τὴν λήθην· καὶ τοῦτο διὰ σε, κυρία μου, εἶναι εὔκολον. Τὸ εὐτυχεῖς πεπρωμένον σου εἶναι προσηλωμένον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· μετ' οὐ πολὺ εὐτυχεῖς τις σύζυγος, τέκνα, θὲν ἐξαλείψουν απὸ τὴν καρδίαν σου τὴν ἀνάμυνσιν τῆς δευτέρας πατρίδος σου...

— Οχι, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τούλαχιστον ἐκείνους, τοὺς δποίους ἔκειται ηγάπησα, εἶπεν η Ρόζα διακόψαται αὐτὸν μετά ζωηρότητος.

— Καὶ φρονεῖς; λοιπὸν ὅτι διπλοχούν διαθέσεις τῆς ψυχῆς πάντων ἐπιζῶσαι;

— Τὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη η Ρόζα μετ' ἀσθενεστέρας ἢ πρὸ μικροῦ ἀποφάσεως, καὶ ἐρυθρίωσα.

— Τότε, ἐπανέλαβεν ἐκείνος μετά φωνῆς, τις ἡ ἐλαφρὰ συγκίνησις ἀντέφασκεν πρὸς τὴν γαλήνην, θίν ἐπετηδεύετο, τότε εἶναι λοιπὸν ἀξιούρηντος ἐκείνος, τὸν δποίον κατεπεῖγον καθηκον προσκαλεῖ μακρὸν ἐκείνης θίν ἀγαπᾷ, καὶ ὅστις ἀναχωρεῖ μάλιστα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀν ἀγαπᾶται.

Ο Εὐγένιος ἐφάνη ως περιμένων ἀπάντησιν. Διὰ τῆς ἐκφράσεώς του ὑπηννίτετο τάχα τι; Η Ρόζα τὸ ηγνότερο μὲν, δὲν ἥδυνθη ὅμως νὰ καταστεῖται προαίσθημά τι μυστηριώδες. Κακῶς ὑποκρύπτουσα θέθεν τὴν συγκίνησιν αὐτῆς ἀπεκρίθη.

— Αναμφισβόλως ἐκείνης περὶ οὐ λέγεις πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολὺ ἀλλὰ διὰ τί δὲν δοκιμάζει νὰ μάθῃ ἀν ἀγαπᾶται;

Ωραία θίν η Ρόζα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· η περιέργεια καὶ η αἰδώς, η μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου πάλη, εἴχεν εἰπόντες εἰς τὴν καρδία αὐτῆς τὸ ἀκαταμάχητον ἐκείνο καὶ παροδικὸν θέλγητον, ὅπερ φαίνεται ως τῆς ψυχῆς ἀκτινοβόλη. Παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, οἱ Εὐγένιος ήτοιμάζεται ἵσως νὰ εἴπῃ τὰ πάντα, δταν κρότος μάστιγος καὶ θίχος βημάτων ἥκουσθησαν. Σγενελήων εἰς ἔκυπτον ἐκ τοῦ αἰργιδίου τούτου προσκόμματος, ἔρριψε θιλιερὸν ἐπὶ τῆς Ρόζης βλέμμα, λέγων αὐτῇ μὲ φωνὴν, τὴν δποίαν μάτην ἡγωνίζετο νὰ καταστήσῃ ἡσυχον.

— Διότι η τιμὴ τὸ ἀπαγορεύει εἰς αὐτόν!

Μόλις δὲ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης παυσάσης, οἱ Ταμαρεῖς παρουσιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου.

— Αὐθέντα, εἶπεν, οἱ ἵπποι εἶναι ἔτοιμοι καὶ η σελήνη ἀνατέλλει.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἴχε φθάσεις οἱ Κ. Ραμβέρτος. Ο Εὐγένιος Ραμβόνδος εἴχεν ἀναγκασθῆντα ἀφῆση τὸν ἵππον του εἰς τὴν πόλιν· ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ ἵππους τοῦ μαρκεσίου, καὶ οἱ Ταμαρεῖς εἴχεν ἐπιφορτισθῆν γὰ τοὺς ἐπαναγάγη.

ιδιοκτήτης τῆς Γινεστέρης ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐπίθεωρήσεως αὐτοῦ. Εἰλέτουπά τοι μεταβολή.

Οἱ κύριοι αὗτοι, εἶπεν ἐννοῶν τοὺς μαύρους, συγκαταλέγουν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιωμάτων τῶν καὶ τὸ τοῦ καιματίου, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα αὐτὴν τὴν νύκτα δὲν θ' ἀπαιτήσουν ἄλλα. Ταμαρίζε, ὑπαγε τοὺς ἵππους, ἔως τὴν ἑξωτερικὴν θύραν τῆς εἰσόδου, καὶ ἡμεῖς θὰ ἔλθωμεν ἐκεῖ νὰ σε εὔρωμεν. Αὖτις ἐπιθυμήσῃ γράψῃς εἰς τὴν θείαν σου, ἀκριβῆ μου. Ρόζα, δ. Κ. Ράχιμονδος θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ νὰ ποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του. Οἱ Σαΐντ-Βάστ δὲν ἔφθασεν εἰσέτι; ταῦτα νερωμένη επειδόμενος.

— Εἶναι, προσωριμισμένος ἀπὸ χθές, ἀπεκρίθη δ. Εὐγένιος.

— Δὲν θὰ ἔλεγε τις, βλέπων τὴν μελαχρολίαν σου ὅτι πρόκειται νὰ ἑξωρισθῇ ἐπὶ ζωῆς; Πορεύεσαι εἰς Γαλλίαν, καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἥμας εἰς τὴν θέσιν σου. Σπεύσωμεν λοιπόν, εἴναι καιρός ν' ἀναχωρήσῃς. Σὺ, κόρη μου, ἐπίστρεψε εἰς τὴν αἰκίαν ὁ ἄτροπος ἐσπέρας δὲν εἴναι καλός εἰς τὰ λεπτά στήθη.

Αἱ λέξεις αὐτήις ἐλέγθησαν μὲτόνον φωνῆς ἀπότομον ἄμα καὶ φιλοκόν.

Η Ρόζα ἐσπεύσει νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ὅταν δ. Εὐγένιος ἡθέλῃτε νὰ τὴν ἄκρων μίαν φοράν πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως του ἀφαντος εἴχε γίνει. Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ τὴν κεφαλήν ἔχουσα πλήρη ἐκ τῶν συγκινήσεων, ἀς εἶχε γεννήσει ἐν αὐτῇ ἡ μετά τοῦ Εὐγένιου συγδιάλεξίς της, καὶ ἡ ἀπροσδόκητος ἀγγελία τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, ἤρξατο νὰ ὀνειροπολῇ εἰς οὐρανὸν ἀτενίζουσα. Αὐδών, εἰς παρακείμενόν τι δένδρον κεκρυμμένη, ἔκελάδει, ἄλλα δὲν τὴν ἤκουει διότι ἡ φωνή, ἡ γλυκυτέρα ἐνταυτῷ καὶ θιλερωτέρα, ἥτις ἀντέχει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, τὴν ἐμπόδιον νὰ ἀκούῃ πάσαν ἄλλην φωνήν.

Ἐν τούτοις, δ. Κ. Ράχιμέρτος καὶ δ. Εὐγένιος εἴτην κινήσει πρὸς τὴν ἔξοδον, ὅταν δὲ μόνοι εὑρέθησαν, ὁ μαρκέσιος ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ.

— Μὴ θαυμάσῃς, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Εὐγένιον, Σί, δι, τι μέλλεις; ν ἀκούστης γηράσκω, φίλε μου... Μὴ μὲ διακόπτῃς... γνωρίζω τὶ δύναται νὰ μοὶ εἴπῃς... Άληθέστατον εἴγαι διότι ἔχω ἴσχυράν τὴν κράσιν, διότι δλίγοι νέοι ὑπάρχουν δυνάμενοι νὰ ἔλθωσι ἐμπράς μου, διότι δὲν φοροῦμεν οὔτε τὸν κόπον, οὔτε τὴν ἐργασίαν ἀλλ' ἔμως πλησιάζω ὥδη τὸ ἔξακοστὸν, καὶ δρεῖλω νὰ φροντίσω περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρός μου...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Εὐγένιος ἐδιπλασίασε τὴν προσοχήν του.

— Γνωρίζεις τόσον καλῶς τὰς ἀποικίας, ὡς τε δὲν ἀγνοεῖς πόσον εἴναι δύσκολον νὰ διοικῇ τις προπάντων κατά τὴν ἐποχὴν τωντην, τριάκοσίους μαύρους, ἔτειμους πάντοτε εἰς ἀποστασίαν τοις οὐτοῖς ἔργον. Ήπερβαίνει τὰς δυνάμεις γυναικός. Όδυνηρα πετρά μοὶ τὸ ἀπέδειξεν ἡμεῖς λογιζόμενα οἱ δεσπόται, καὶ οἱ πραγματικῶν κύπτοντες

τὸν αὐχένα εἴμεθα ἡμεῖς. Ή πυρπόλησις, τὸ δηλητήριον ἀκαταπαύστως μᾶς φτειλοῦν. Είτε ἂν αἴφνη, ἀπέθνησα, ή Ρόζα εἴναι δυνατὸν ν' ἀντισταθῇ εἰς τοὺς περικυλοῦντας αὐτὴν κινδύνους;

Ο Εὐγένιος ἔκψε τὴν κεφαλήν χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ.

— Εσκέφθη ἐπὶ τῆς ὑπόθεσεως ταύτας, καὶ ἡ καλπέρα μερὶς τῆς περιουσίας μου κρυφίως ἔξηργυρώθη, καὶ τὸ ἔξι αὐτῆς προκύψαν χρηματικὸν τοσὸν ἕστειλα εἰς Γαλλίαν. Οταν ποτε εὗρω ἀγοραστὴν διὰ τὴν Γινεστέραν, θὰ ἐπιχειρισθῶ ἀπαξάκομη τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο τὸ δοποῖον ἔκαμα ἀλλοτε εἰς περιστάσεις πολὺ σκληράς, καὶ αἵτινες μοῦ ὑπαγορεύουσαν σήμερον τὸ τίνι τρόπῳ ὄφειλον νὰ φερθῶ. Εν Γαλλίᾳ, θὰ εὗρω διὰ τὴν θυγατέρα μου σύζυγον ἀξιον ἀντῆς καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν καὶ κατὰ τὴν γέννησιν διότι ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἔχω ιδέας... ή μαλλον προλήψις, ἀν θελεις, ὡστε ἡ εὐγλωττία ὅλων τῶν ὑποτιθεμένων γεωτεριστῶν μας δὲν θὰ μ' ἐμπλέξει εἰς τὰ δίκτυά των ποτε.

Βλέπων διότι διαρκέσιος δὲν εἴχεν ἀκόμη ρίψει τὸ βλέμμα ἐπ' οὐδενὸς, καὶ διότι ἡ ἀκλογὴ τοῦ γηρμοροῦ του ἀκόμη δὲν εἴχεν ἀποφασισθῆ, δ. Εὐγένιος ησθάνθη ἀνακούρισίν τινα.

— Βλέπω διότι ἐπιδοκιμάζεις τὰ σχέδιά μου: ἀλλ' ὅμως δὲν δύναμαι νὰ μὴν ὅμοιογόνως διότι ταῦθιμα μου, παρακατατεθεμένα εἰς ζένες χειρας, τρέχουν, μέγαν κίνδυνον, ἢν τίμος καὶ νουνεύς ἀγύρωπος δὲν ἐπιφορτισθῇ νὰ ἐπαγγυπνῇ ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν. Πάργεις εἰς Γαλλίαν, Κ. Ραϋμόνδες, θέλεις νὰ ἥσαι ὁ ἀνθρωπός οὐσος, ή μαλλον ὁ φίλος οὗτος; Δὲν σοι διμιλεῖ ἐμπορος, σοι δι- μιλεῖ πατήρ!

Ο Εὐγένιος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν ταύτην.

— Σοὶ εὐχαριστῶ, ἔτηκολούθησαν διαρκέσιος, διὰ τὴν βεβαιότητα τὴν δόσιαν μοὶ παρέχεις. Εἰς τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψίν σου εἰς Γινεστέραν θὰ σοὶ δύσω τὰς ὀδηγίας: ἐλθὲ νὰ μᾶς ἰδης ὅσον τάχιον μᾶς: ὄφείλεις τὰς ἐν Ἀγίῳ Δομινγγιώ τελευταῖς ημέρας σου.

Ἐνταῦθα ἀπεχωρίσθησαν συσφίγγυοντες ἀμοιβαίνοντες τὴν δεξιάν καὶ τὴν εὐτελεστήν κάτισαν στούς.

Φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τῆς Γινές, δ. Εὐγένιος ἐστάθη διόπειρά διόψει τὸ βλέμμα ἀκόμη ἐπὶ τῆς διαμονῆς ἦν ἄφινεν αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐφωτίζουσαν τὴν στέγην τῆς κατοικίας, καὶ ἀμυδρὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ρόζης ἔκπει τῷ φῶς. Ο Εὐγένιος ἡ τένισταν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν λάμψιν ταύτην, ἐπειτα δὲ ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του ἀπὸ αὐτῆς καταστέλλων στεναγμόν. Ο Ταμαρίζε κρατῶν ἐκ τοῦ χαλινέου, δύο ἵππους περιέμενε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως: εἴχεν ἀκολουθήσει τὸ βλέμμα τοῦ Εὐγένιου, καὶ ἀποπομονησίας κίνησης εἴχε δικτείλει τὰ χεῖλη του. Μίαν στιγμὴν ἐπειτα ἀμφότεροι ἐγένοντο ἄφαντοι: ἐν τῇ πρὸς τὴν πόλιν φερούσῃ οδῷ. Ολίγας τινὲς λέξεις εξηγήσεως. Ήταν ἐπαρκέσωσεν

προς κατάληψιν τῆς, κατὰ τὴν ἑσπέραν ἔκείνην δια-
χώρης τοῦ Εὐγένιου Ραῦμόνδου. Τὸ δόνομα ὅπερ
ἔφερε δὲν ἦτο τὸ δόνομά του. Οὐ Εὐγένιος ἢν φυσικὸς
υῖός. Άνατραφεὶς, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δέκα ἑτῶν,
ὑπὸ γέροντος Ιερέως θρησκευτικῆς τινος ἐνορίας, εἰ-
σηλθεν ἀκολούθως εἰς σχολήν τινα ῥιτορικῆς εἰς Πα-
ρισσούς. Εἰσαγγελεῖς τις εἰς Σατελὲ τὸν εἶχεν ἰδεῖ,
καὶ ἐπλήρων τὴν διατροφὴν του. Γενόμενος δικη-
γόρος εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπενταετῆ, ἤρχισε τὸ ἐπαγ-
γελμά του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ γέροντος δικη-
νικοῦ, διτὶς τῷ ἐμαρτύρει μὲν μεγάλην φιλίαν, πρ-
νεῖτο δικιώς πάσαν ἀπόκρισιν εἰς τὰς ἀφορώσας τὴν
οἰκογένειάν του ἐρωτήσεις τοῦ νέου. Μόνος ἐν τῷ
κόσμῳ, ἀνευ τινὸς συγγενοῦς, ὁ Εὐγένιος κατέφ-
γεν εἰς τὴν σπουδὴν ὅπως ἔξι αὐτῆς ἀρύται παρα-
μυθίκην τινὰ εἰς τὰς θλίψεις του· ἀλλ' ἡλθε στιγμὴ,
καὶ θητὴ ἡ παραμυθία αὕτη ἦν πλέον ἀνεπαρκῆς δι-
αὐτόν. Πάντες, δύσοις περὶ αὐτὸν ἔβλεπε, συνείχον-
το πέρ; τὴν ζωὴν διὰ δεσμῶν καὶ στοργῶν, ὡν
αὐτὸς ἐστερεῖτο. Ή διοστήριξε τοῦ πλούτου καὶ
τῆς εὐνοίας ἐπίσης τῷ ἔλειπον, ὡστε πᾶσα πρόσ-
δος ἐν τῷ κόσμῳ ἦν ἀδύνατος δι' αὐτόν. Ἀπεφάσι-
σεν διθενὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του. Οἱ προ-
στάτης αὐτοῦ, σκεφθεὶς χρόνον τινὰ ἐπὶ τῆς ὑπο-
θέσεως ταύτης, τὸν ἀφησεν ἐλεύθερον νὰ ἐκπληρώ-
σῃ τὸν σκοπὸν του. Οὐ Εὐγένιος λοιπὸν ἀνεχώρησε
διὰ τὸν Αγιον Δομίγγον. Καὶ κατὰρχάς μὲν οἱ ἄ-
ποικοι τὸν ἐδέχθησαν μετὰ δυσπιστίας, ἀλλ' δικιώς
μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς καλῆς του διαγωγῆς, κατέ-
στη δ φίλος καὶ σύμβουλος τῶν ἐπισημοτέρων τῆς
νήσου κατοίκων, προπάντων δὲ τοῦ Μαρκεσίου Ρα-
μέρτου, ὅπερ οὐ εἶχε κερδήσει σημαντικήν τινα
δίκην. Απὸ δύο ἡδητῶν, ὁ Εὐγένιος Ραῦμόνδος
ἦν ἐγκαταστημένος εἰς "Αγιον Δομίγγον, ὅπαν ἡ
θυγάτηρ του Κ. Ραμβέρτου ἔφθασεν ἐκ Γαλλίας.
Ηναγκασμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπως ὑπο-
δεχθῇ τὴν θυγατέρα του, διαρκέσιος ἐδέχθη νὰ
καταλέσῃ διὰ μίχην ἑσπέραν παρὰ τῷ δικηγόρῳ του.
Ἐν ταύτῃ λοιπὸν τῇ ταπεινῇ κατοικίᾳ διῆλθεν ἡ
"Ρόζα τὴν πρώτην μετὰ τὸν κάματον τοῦ διάπλου
νύκτα της, καὶ ἔκτοτε, ἡ κλίνη ἐφ' ἣς εἶχεν αὐτὴν
ἀναπαυθῆ, τὰ ἔπιπλα, τὰ δοπιὰ εἶχε ψύξει, κατέ-
στησαν διὰ τὸν Εὐγένιον ἀντικείμενα λατρείας. Ο-
ταν δὲ ἤρχετο εἰς τὴν Γινεστέρχν, διαρκέσιος οὐ-
δὲ καὶ φανταζόμενος διτὶς ἀγενῆς καὶ ἀσημος ἀν-
θρωπος διατάσσεται, τὸν ἔφινε πολλάκις μετὰ τῆς "Ρόζας.
Αμφότεροι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἴχον ἀνατραφή,
ἀμφότεροι ἦταν νέοι, πλήσιες εὐαίσθησίας, καὶ τὰς
αὐτὰς θλίψεις, καὶ τὰς αὐτὰς ἐδοκίμαζον ἐπιθυμίας.
Ἐὰν δὲ ὁ Εὐγένιος τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡδουνθήτη
ἀποσιωπήσῃ τὴν ἑτοίμην νὰ τῷ διαφύγῃ διμολογίαν,
τοῦτο προσῆλθεν ἐκ τοῦ διτὶς ἡθέλησε να κρύψῃ ἐρω-
τα, τὸν δοπιὸν ἡ πενία καὶ τῆς γεννήσεώς του τὸ
μυστήριον καθίστων ἀτελεσφόροτον. Αφίνων ἀρχ
νὰ παρέλθῃ ἡ εὐκαιρία ἐκείνη χωρὶς νὰ γνωστο-
στοι οἱ ταῖς αἰσθήματά του, παρητείτο πάσης ἐλπί-
δος του νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ ποτέ. Μετὰ δεκαπέντε ἡ-

μέρες ἔφινε τὴν νῆσον ὁ εἰς τὸ Σατελὲ εἰσαγγε-
λεὺς τῷ ἐπέστελλε νὰ ὑπάγῃ τὸ ταχύτερον εἰς Γαλ-
λίαν, ἀν διθελεν νὰ φύσασθε ἐγκαίρως διπάς μα-
στήριον τι, ἐξ' οὐ τὸ μέλλον αὐτοῦ ἐκρέματο. Ἐν
ἔτος πρέπερον διθελεν ἀναχωρήσει μετὰ χαρᾶς· ἡδη
δύοις ησθάνετο διτὶς ἀφίνων τὸν "Αγιον Δομίγγον,
ἔφινεν ἐν αὐτῷ πᾶσαν εὐτυχίας ἐπίδια.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαχωρίζουσης τὴν
Γινεστέραν ἀπὸ τῆς πόλεως ὅδου, ὁ Εὐγένιος μετε-
νόει καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν τόσον ἐντελὴ νίκην, ἣ
εἶχε κερδίσει καθ' ἑαυτοῦ τόσον δ' οἱ θλιβεροὶ δικ-
λογισμοὶ του κατείχον καὶ ἀποσχόλουν τὸ πνεῦμα
του, ὡστε ἐθάύμασεν εὐρεθεὶς αἰφνίς πρὸ τῆς θρ-
ας τῆς οἰκίας του.

"Αμα εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Εὐγένιος,
ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἡνοίξει μι-
κράν τιγα θύραν, φέρουσαν εἰς δωμάτιον, ἐν ᾧ κα-
τεκλείετο πολλάκις εἰς διάστημα διολκόληρων ὥρων.
Τὸ διθυμάτιον τοῦτο ἦν τὸ τῆς "Ρόζης. Οὐδὲν εἶχε
παραλλαχθῆ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της. Ρίψει βλέμ-
μα θλιβερὸν ἐφ' ὅλων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων, τὰ
ὅποια τῷ ἀνεκάλουν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔρωτός του,
διευθυνθῇ πρὸς τὴν κλίνην, καὶ διανοίγων τὰ πα-
ραπετάσματα, προσήλωσε βλέμμα ἐνδιάκρυ καὶ μα-
κρὸν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλακίου, ὡστανει φίλη κορυφὴ
ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ.

Μόλις ἤρχεται ἡδη νὰ ὑποφάσκῃ, ὅπαν διαχωρί-
ζεται ἐπανηλθεν αὐθίς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου τῆς
Γινές. Ἐκεὶ ὑπὸ τὰ φύλλα κοκκοφοίνικος, ἀκίνη-
τος τις μορφὴ διεκρίνεται ἐπὶ τῆς ὅδου τὰν σκιάν
της προρρίπτουσα. Οἱ ἵπποι ἐχομέτεισαν. Δεισι-
δαίμων, ως ὅλοι οἱ μάυροι, διαχωρίζεται δέν ἡδυ-
νήθη νὰ μὴν ἐνθυμηθῇ τὰ φαντάσματα τῶν βασι-
νισθέντων δούλων, οἵτινες ἔρχονται πᾶσαν νύκτα
καὶ ρίπτουσι μάγεια ἐπὶ τῶν χωρίων. Βλέπων τὸ
φαντάσμα διευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν, διαχωρίζεται
ἡρχίσει νὰ σταυροκοπήται. Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν
ξηρὰ καὶ ἐρρίπιδωμένη χειρὶς ἤρπαξε τὸν χαλινὸν
τοῦ ἵππου του, καὶ έσθετος ἀπὸ τοῦ λάργυγος ἐξερ-
χόμεναι ἐπροφέρθησαν αἱ λέξεις αὐταί.

— Ἀπὸ πότε δὲν εἶδεν ἀναγνωρίζει πλέον τὴν
μπέρα;

Η οὕτω λαλούσα ἡ διαρκεῖ μάυρη τις, γραῖα καὶ ἴσχνη.
Η λευκόφαιος κόμη της ἐξήρχετο κατὰ μακροὺς
βοστρύχους τοῦ κατεσχεμένου κεφαλοδέσμου της,
καὶ ἐπανεπιπτεν ἐπὶ τῶν γυμνῶν αὐτῆς ὥμων. Ἐ-
σθής μὲν κλαδία ἐρυθρὰ κατήρχετο ἐπὶ τῶν καθη-
μαγμένων ἐκ τῶν ἀκανθῶν τοῦ δάσους ποδῶν της,
καὶ εἰς τὴν χειρά της ἔκρατει μακρὸν ινδοκάλαμον·
ἡ ἀθλιότης τέλος καὶ ἡ ἐξασθένησις ἀνεγινώσκον-
το ἐπὶ τῶν κατίσχυνων αὐτῆς χαρακτήρων. Οὐλη
αὐτῆς ἡ ἐνεργητικότης εἶχε καταφύγει εἰς τοὺς
διφθαλίους της, οἵτινες ἔλλαμπον λάμψιν παρέδο-
ξον· ἐν τῇ νήσῳ ἦν γνωστὴ ὑπὸ τὸ δόνομα τὴς Γρηγά-
λιούλα. Οἱ συμπατριώται της τῇ ἀπέδιδον θαῦ-
σεσίς. Καὶ οἱ λευκοὶ δὲ αὐτοὶ πολλάκις προσέφευ-
γον εἰς αὐτὴν, πρὸς ἵππον πληγῶν, πρὸ πάγτων δὲ
δηγμάτων δφεως.

Άναγνωρίσεις τὴν προσέντιδα ταύτην, ἐπέζευσε πάραπτα ὁ Ταμαριέζ.

— Διατί, τῇ εἶπεν, ἡ μήτηρ μου δὲν ἔρχεται ἀ ἴδη τὸν υἱόν της εἰς τὴν καλύβην του, ἀντὶ νὰ νὸν περιμένῃ τὴν νύκτα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου τρόμου;

— Ο δρόμος ἀπὸ τοῦ Μόρου εἰς τὴν Γινεστέραν εἶναι μακρὸς, καὶ ἡ καῦμένη ἡ Λουΐζα δὲν εἶναι πλέον τόσον δυνατὴ ὥστε νὰ ὑποφέρῃ τὸν καύσωνα τις ἡλίου.

Ο Ταμαριέζ ἐπανέλαβε τότε τὴν πορείαν του μετ' ἐκείνης ἣν ἀπεκάλει μπτέρος του, καὶ μετὰ ἐν τέταρτον ὥρας αἱ ὄλαχαι κυνός ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξιν αὐτῶν εἰς τὸ χωρίδιον.

Πρώτην ταύτην φοράν μετὰ τριῶν μηνῶν ἀποσίλιαν ἡ γραῖα Λουΐζα παρουσιάστηκε εἰς Γινεστέραν, ὅπου, ἀλλοτε, ἤρχετο τακτικῶς κάθε ἑδομάδα. Ή Ρόζα, ἡτις ἡγάπα πολὺ τοὺς μῆνους τῆς μαύρης, εἶχε ζητήσει παρὰ τοῦ Ταμαριέζ πληροφορίας περὶ τῶν αἰτίων τῆς μακρᾶς ταύτης ἀπουσίας, ἀλλ' οὐτος δὲν εἶχε δυνηθῆν ἡ ἀποκριθῆσαι εἰς αὐτήν. Ή ἀπομάκρυνσις τῆς Λουΐζας τῷ ἦτο σκληροτέρᾳ παντὸς ἄλλου, διότι τὴν ἡγάπα μετὰ φιλοστοργίας πραγματικής. Συγκύτατα, ἡ Λουΐζα τῷ εἶχε δυηγηθῆ ὅτι ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅπερ τοὺς εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει ἐκ θύμεως ὅτι αὐτὸς, πτωχὸν παιδίον, εἶχεν ἀποσπασθῆ τοῦ μπτέρικοῦ κόλπου, ὡς δένδρου ξηρανθέντος καρπὸς, καὶ ὅτι τότε αὐτὴ τὸν εἶχε κάμει ὁμογάλακτον τῆς θυγατρός της, ἡτις κατέστη ἡ ὠρχιοτέρα τῶν δούλων τῆς Γινεστέρας, κατὰ τῆς ὁποίας τὸ πτῶμα εὑρόν εἰς τὸ βάθος τεμαρίφρου τινὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ Κ. Ραμβέρτου. Ή σκληρὰ αὕτη στέρησις πολὺτε τὴν προσήλωσιν τοῦ Ταμαριέζ εἰς τὴν θετὴν αὐτοῦ μπτέρα, ἡτις ἔμεινεν ὡς παράφρων ἐκ θύμεως εἰς διάστημα πολλῶν ἐτῶν. Ο Κ. Ραμβέρτος ἐξ οἰκτοῦ πάχτας ἐκπλήξαντος, τὴν ἀφοσίαν ἐλευθέρων νὰ ζῇ κατὰ τὸ δοκούν αὐτῇ. Η Λουΐζα ἔξελέξατο τὸν νομαδικὸν βίον, περιφερομένη ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ κλαίουσα τὴν θυγατέρα της πάντοτε. Ο Ταμαριέζ δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της. Ήδη πρὸ πάντων, βλέπων τις τὴν προσπάθειαν μεθ' ἣς ἐπειχε τὸ ἀπό τοὺς πόδους τῆς πρεσβύτιδος, ῥέον αἷμα, τὴν ἐπιμέλειαν μεθ' ἣς ἀνένευο τὰ ἔηρά τῆς κλίνης της φύλλα, ήταν ἐλεγένης ὅτι ὁ ζηλός του ἦν υἱού ἀληθοῦς ζῆλος. Όλος εἰς τὰς προαισθήσεις αὐτοῦ βεβιθυμένος, ὁ Ταμαριέζ δὲν παρετήρησεν ὅτι τοῦ ἐπεισε περιτρχήλιον τι ἐκ μετάξης κυανῆς ἐπιμελῶς ἐν τῷ κόλπῳ του κεκρυμμένον. Σκληρὰς καρπὸς χόστραπη ἐπέλαμψε τότε εἰς τοὺς δόθαλμοὺς τῆς Λουΐζας ἡρπασεν ἀμέσως τὸ μπτέριον, ἐνατενίσασα τὸν Ταμαριέζ θριαμβευτικῶς. Οὗτος ἔξέπεμψεν ἀπελπισίας κραυγὴν καὶ ὥρητος πρὸς τὴν Λουΐζαν ὅπερ τῆς ἀφαιρέσῃ τὸ περιτρχήλιον, ὅπερ ἐκίνει ὑπὲρ τὸν κεφαλήν της, ὡς τρόπαιον ἡ γραῖα τὸν ἀπώθησε διὰ κινήματος ἔξουσίας. Οἱ δάκτυλοι τοῦ

μαύρου σπασμωδίκως συνεστάλησαν ἀλλὰ κατευνάσσεις πάραπτα τὴν ὄργην του, περιέμεινεν ἐν σιτωπῇ νὰ λαλήσῃ ἡ γραῖα.

— Νὰ φέρω τὸ μπτέριον τοῦτο εἰς τὴν Νέριναν καὶ νὰ τὴν ζητήσω τὸ ἑδικόν της εἰς ἀνταλλαγήν; εἶπε τέλος ἡ Λουΐζα μὲ τὸν φωνῆς, οὐδὲ γλυκύτης ὑπέκρυψε σκληρὸν εἰρωνείαν.

— Ναι, ἀπεκρίθη τραυλίζων ὁ Ταμαριέζ, δι' αὐτὴν τὸ ἄγορασα καὶ ἔγω.

— Οιος μου ἔμαθε λοιπὸν νὰ φεύδεται ἀφ δου ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ; Οι ἔμποροι οἴτινες πηγαίνουν εἰς τὴν ἔσοχήν ἡζεύρουν καλῶς ὅτι οἱ μαύροι εἶναι ἀρκετὰ πτωχοί καὶ δὲν ἀγοράζουν τοιαῦτα μεταξώτα μπτέρια. Άλλα παρατήρησε τὰς πτυχὰς ταύτας. Θὰ θελήση τάχα ἡ Νέρινα νὰ φορέσῃ στολισμὸν, τὸν ὅποιον ἂλλη ἡδη ἐφόρεσεν;

Ο Ταμαριέζ παρετήρησε χωρίς ἡ ἀποκριθῆ τὸ τετραμένον μπτέριον.

— Οιος μου, ἐπανέλαβεν ἡ γραῖα, δὲν φοβεῖται τὴν μάστιγα τοῦ οἰκονόμου ἀν τὸ μανδήλιον τοῦτο εὑρεθῆ εἰς τὰς χειράς του; Αἱ φλέβες τοῦ μαύρου ἔχωγκώθησαν, δι βραχίων του ἐκινήθη σπασμωδίκως, καὶ τὸ μέτωπόν του ἀνωρθώθη ὑπερηράνως.

— Πρὸς τί λοιπὸν τὸ μπτέριον τοῦτο; εξηκολούθησεν ἡ γραῖα, εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον εἶχε περάξει ἡ Νέρινα περιγελᾶ, ὡς ὅλαι αἱ ἄλλαι, τὸν Ταμαριέζ. Άν, λέγει, κάνεν πῦρ δὲν ἀνάπτεται δι' αὐτὸν ἐπὶ τῶν λόφων, ἀν δὲν ὑπάγῃ πλέον εἰς τοὺς χοροὺς, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι προτιμᾶ τὸν ἐλεφαντόδοντα ἀπὸ τὸν ἔβεννον, τὴν λευκὴν ἀπὸ τὴν μαύρην.

Η γραῖα ἐστάθη ὅπως ἵδη κατὰ πόσον ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Φοκίκισες ὁδυηρά διεκίνησε τὸ σῶμα τοῦ Ταμαριέζ.

— Τί μέλει τὸν υἱὸν σου, ἀπεκριθῆ, ἀν ἡ Νέρινα ἀποποιεῖται τὰ δώρά του; Ο Ταμαριέζ θέλει νὰ ζῆσῃ μόνος εἶναι καθύδης τὸ δένδρον ὑπὸ τὸ δόποιον οὔτε ἡ χλόη, οὔτε τὰ ἄνθη δύνανται νὰ αὐξήσουν.

— Οιος μου δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκρησεν ἡ μαύρη, ἀτενίσασα τὸ φλογερὸν βλέμμα της ἐπὶ τὸ βλέμματος τοῦ Ταμαριέζ· γνωρίζω ἐν λευκὸν ἄνθος, τὸ δόποιον ὁ οιος μου θὰ ἐπεθύμησε νὰ ἵδη αὐξάνονται ὑπὸ τὴν σκιάν του.

Η καρδία τοῦ μαύρου ἐσκίρτησε βιαίως.

— Τὸ ἄνθος περὶ τοῦ δόποιον λαλεῖ ἡ μήτηρ μου θὰ ἐμπατίνετο ὑπὸ τὸ ἐπισκίασμα του, τῇ εἶπε θλιβερῶς ὁ Ταμαριέζ κανένα δὲν ἀγαπᾷ εἶναι δούλος, καὶ δὲν χρωστεῖ, παρὰ νὰ ὑπακούη.

— Συγχών, ἐπανέλαβε λέγουσα ἡ γραῖα δοῦσα γλυκὺν καὶ ἀρμονικὸν τονισμὸν εἰς τὴν φωνήν της, εἶδον τὸ ἔσπερας, εἰς τὰς ἄκρας τῶν δασῶν, χειρὰς λευκὰς λυούσας κόμην ὡς ἔβενον. Διατί δάκτυλοι μαύροι να μὴν ἔγγιζουν βοστρύχους ξανθούς; Πολὺς καιρὸς δὲν θὰ παρέλθῃ, ἔξηκολούθησεν αὐτὴ μὲ τὸν φωνῆς ἐπίσημον, καὶ αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες τῶν λευκῶν θὰ πέσουν εἰς

τοις πόδας ἐκείνων, τοὺς ὅποιους τῷρα περιφρόνοις, καὶ εὐτυχίαν τῶν θεωρήσον τὸν ἄγαπηθοῦν ὑπό δούλου, ὅπως διαφύγωσι τὸν θάνατον. Οἱ δυνατοὶ δὲν θὰ περιμείνουν τὴν ἡμέραν, θὰ γίνουν εὐτυχεῖς πρὸ τῆς ὥρας.

ξυνθείσης, ή γραπτά Λοιπά τα έκρινεν ὅτι ή στιγμή τοῦ νὰ κατυπήσῃ τὸ ἀποφασιστικὸν κτύπημα ἐπέστη χωρὶς σφράγιδα νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ νὰ σκεφθῇ, προσέσθετο.

— Δὲν ήξερει τάχα διείσδυτος μου ὅτι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Μόρνου ὑπάρχει κρησφύγετον τι, εἰς διούδεις δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Οὐ κατέδει εἶναι εὐτυχῆς ἐν τῇ φωλεᾳ του, ὅταν ἔχῃ μετ' αὐτοῦ τὴν σύντροφόν του.

Βλέπουσα τὴν αἰφνίδιαν φλόγα, τὴν δύοιαν τὸ βλέμμα τοῦ μαύρου ἀπόστραψεν, ἡ Λουτζα ἡδύνθη νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε θριαμβεύσει. Τὰ χείλη τῆς ἔλασον τρομερὰν χαράς ἔκφρασιν. Έκ τοῦ προσώπου δὲ τοῦ Ταμαριέζ ἔβλεπε τις δύο ἐν τῇ ψυχῇ του συνεκροτεῖτο μάχη σφοδρά.

Ἔ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ της, λεγούσης ταῦτα, ἀνέδιδεν ἐν τῇ σκιᾷ ἔρυθρὸν λάμψιν, ὡς ή τῆς τίγριδος, καὶ συγκίνησις ἀλλοκότου προσδοκίας διεγράφετο ἐφ' ὅλων τῶν γαραγτήων αὐτῆς.

— Οὐδές μεν θέλει νὰ σύρω αὔριον τὴν γένεν
λευκὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μήρουν;

Τὸ στῆθος τοῦ μαύρου ἔπαλλε σφοδρῶς κατά-
ψυχρος ἴδρως ἔπιπτεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του, καὶ
τὰ μέλη του ἔτρεμον ἀλλ' αἰρόντης ἔθεσε τὰς δύο
του χεῖρας ἐπὶ τῶν ὁφθαλμῶν του, καὶ ὥρμησεν
ἔξω τῆς καλύβης ἐπεναλειμμάνγον:

— Ήποτέ ! ποτέ ! οτι δεσμός ήταν μεταξύ των δύο ανθρώπων
— Άνανδρε ! άνεκραχεν ή Λουΐζα, εις έμαυτήν
μόνον πρέπει να βασισθώ ! ..

(Ακολουθεῖ.)

И АОУКІАН.

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 12)

Ἅλθε πέλος καὶ ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἐγείρεται ἡ νόσης, καθ' ἣν ἔξερχονται τῶν γειλέων οἱ πρῶτοι φελλισμοί, οἱ ἐκπλήττοντες τὴν μητέρα, ἀλλ' ὁ νοῦς τῆς παιδὸς βράφην ρεβυθίσμενος εἰς πεισμα-
τώδη ὅπνον. Τὰ χείλη τῆς ἔμενον ἄφωνα καὶ
ἀπήντων εἰς τὰ φιλήματα τῆς μητρὸς διὰ μόνου
τινὸς μειδιάματος ἀκινήτου, τὰ δὲ ὄμματά τῆς
καὶ ἀρχήτερον ἔτι ἐξέφραζον ἀλλόχωτον τι. Οὐδε-
μίᾳ ἀμφισσολίᾳ, ὡς καρπὸς τῆς μητρικῆς κοιλαζ-
έτασκυθν ἀπὸ τὸ τραγικόν τοῦ θανάτου τοῦ πα-

τρός. Ή διάνοια τοῦ βρέφους, ἐν τῷ ἐξυπνησαι,
προσεβλήθη ὑπὸ καταπλήξεως καὶ ληθαργίας. Οἱ
ἰατροὶ περιέμενον νὰ γενῆ ἡ Λουκίλη ἔξαστης,
ἴνα ἐκφέρωσι γνωμὴν. Η Λουκίλη ἦτον ἡδη ἐξα-
ττίς καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς οὐδόλως μετείχεγε εἰς τὰ
τὰς κοινᾶς ζωῆς. Όταν ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἔθι-

ἥν εἶπί τοῦ στήθους τῆς, καλύπτουσα αὐτὴν τοῖς
δάκρυσι καὶ ταῖς θωπείαις, τὸ τέκνον ἔθεσεις αὐ-
τὴν μὲς δύμα ἀφηρημένον, ώς νὰ ἐνησυχολείτο ἀλ-
λαχθῇ ἡ καρδία του. Οὐδεμία τῶν παιδῶν τῆς
ἥλικιας του ἔθεκγεν αὐτῷ, ἥγαπα μόνην τὴν ἔρη-
μίχν, καὶ ἔμενεν ὅλαις ἡμέραις βεβυθισμένη εἰς
ἄφωνον φεμβατσμὸν, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν τὴν ἀπέ-
σπα. Οἱ ιατροὶ κληθέντες ἐκ νέου εἰς σύμβούλιον,
ἐδήλωσαν ἀδιστάκτως, διτὶ τὸ παιδίον ἐπαπτηγε βλα-
κίαν. Τότε δὲ ἡ μήτηρ, τὰ πάντα παρατίσσασα, ἀ-
περάσισε ν' ἀφιερωθῇ ὅλη εἰς τὴν θυγατέρα της, καὶ
ἀγενήθησεν ἐκ Παραίσιου ζωτικὸν καὶ καύμα τὸν

πρόσωπον της πατρός της, η οποία ήταν πρεσβύτερη από την μητέρα της.
Διατυχίαν της είς τὸν πύργον τοῦ Μονσεῖδαι.

Πρό δεκαπέντε ἑτῶν κατώφουν κ' ἐγὼ ἐνταῦθῃ,
ὅτε καὶ μήτηρ τῆς Λουκίλης ἦλθεν ἐνταῦθῃ νὰ ἐν-
ταφιασθῇ. Ἐν τούτοις ἡ Λουκίλη ἥλικιοῦτο, καὶ
πράγμα παράδοξον! ἐνῷ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἔμενε
βεβηδισμένον εἰς βαθυτάτην νίκτην, ἡ καλλονὴ αὐ-
τῆς καθεκάστην νέκυα ἐλάφιμην λάχμψι. Οὕτων ἔ-
φθασε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἥλικίας της, ἐλαθε
θάρρος τι, διάτι καθ' ὅσον ἀνεπιθύμετο ἢ νηπιότης
αὐτῆς, ἡ ψυχὴ της ἐφάνετο τειχιπεσσύτα εἰς ο-
πόκωφόν τινα ταραχήν. Πλειτήρη προαισθού-
χοίσεως τινος, ἡτις ἐμελλε σήμερον ἡ αὔριον γ' ἀ-
ποφεύσῃ περὶ τῆς ειμαρμένης της. Ή ιδέα ἔζη ἐν
αὐτῇ, ἀλλὰ δὲν εύρισκεν ἔσοδον.

Τοῦ ἀνέμου διθυρασμὸς, αἱ ἀρχονίαι τῆς ἐ-
σπέρας, ὁ θύρωντος Κρείσυμος ἔκτησκουν μυστη-
ριώδη τινὰ ἐπιφρόνην ἐπὶ τοῦ ἀβροῦ τούτου πλά-
σματος. Οἵταν ἡ Κ. Μοναστικὴ ἔψυχλες πρᾶς τὸ μέ-
λος τοῦ κυμβάλου, ἡ Λουκίλη ἐφαίνετο ἔτι μαζί-
λον βυθισμένη εἰς τοὺς ρεμβασμούς της, εἴτα δα-
κρύων κρούνοι ἀνέβλιζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ
ἔρισσον ἥρεμα ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ταραχή τις
ἀκατημαχητὸς είκονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς
καὶ κατὰ πάσαν στιγμὴν ἀνέμενον νά ίδω τέλος
τὴν ζωὴν ἐκρηγνυομένην. Ἄλλα δὲν ἐπιχειρῶ νά
σοι περιγράψω, πάσας τὰς σπαραξακαρδίους σκηνάς,
ὅσων ἔγεινον μάρτυς μεταξὺ μυτρὸς ζητούσης γο-
νυπετῶς παρὰ τῆς θυγατρός της, νά την ἀκούσῃ
νά τὴν ὄμιλήσῃ, νά τὴν ἀποκριθῇ, καὶ τῆς Λου-
κίλης θωτισμούτας τὴν κόμινη τὰς μυτρὰς ταῖς χρῖ-

ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως μειδιώσης ἔκστατικῶς, ἢ δάκρυα σιωπῆλα λειθομένης. Ἀπὸ τεσσάρων ἑτῶν ἀνανεύοτα καθεκάστην τὰ αὐτὰ, καὶ οὕτως δὲν εἶδε πότε πραχθρούνην γλυκυτέραν, ή συγκατέραν· ή Λουκίην ἀγαπᾷ καὶ ἐννοεῖ τὴν φύσιν. Άρεσκεται νὰ παιζῃ μὲ τ’ ἄνθη, νὰ περικυκλώται ὑπ’ αὐτῶν, κατ’ ἔξαιρεσιν δὲ ἀγαπᾷ τὴν θεωρίαν, τῶν διαστέρων νυκτῶν, ὡς ψυχή τις ποθεύσα τὴν εἰς οὐρανοὺς ἐπάνοδον· τὸ νὰ σὲ εἴπω περισσότερον. Γλυκεῖται καὶ ἀγαπᾷ, εὐ-